

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **M. M.**

skazanego z art. 233 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 16 stycznia 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 października 2024 r., sygn. akt IX Ka 847/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 12 marca 2024 r., sygn. akt V K 2690/21,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 10 czerwca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja obrońcy skazanego M. M., który wyrok sądu odwoławczego zaskarżył „w części tj. w pkt I.” na korzyść strony, którą reprezentuje, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia: 1) art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i w zw. z art. 452 § 2 pkt 1 k.p.k.; 2) art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. i art. 447 k.p.k. We

wniesionej kasacji obrońca sformułował również wniosek o „wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy V Wydział Karny z dnia 12.03.2024 r. utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie IX Wydział Karny – Odwoławczy z dnia 10.10.2024 r.”. Motywując podjętą inicjatywę, obrońca ogólnikowo wskazał, że przedstawione w kasacji okoliczności „uzasadniają również wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wskazany w art. 532 § 1 k.p.k. mechanizm wstrzymania wykonania orzeczenia, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, ma charakter ekstraordynaryjny. Stanowi on odstępstwo od ogólnej reguły – wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w. – według której wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu. Zastosowanie tej instytucji może wchodzić w rachubę jedynie w razie kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek, tj. wystąpienia oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym oraz wykazania przez wnioskującego, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; postanowienie SN z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18). Sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi więc dostatecznej podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób stwierdzić, że zachodzą podstawy do zastosowania trybu przewidzianego w art. 532 § 1 k.p.k., bowiem wstępna analiza podstaw oraz motywacji nadzwyczajnego środka zaskarżenia – dokonana w niezbędnym zakresie dla rozpoznania przedmiotowego wniosku – nie pozwala na uznanie ewidentnej, niejako „*rzucającej się w oczy*” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Warszawie. Skarżący nie podnosi uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., a wyłącznie zarzuty innego rażącego naruszenia prawa, które nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie – bez szczegółowej analizy akt sprawy – przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Nadto wnioskodawca nie wskazuje na żadne

dodatkowe okoliczności, które miałyby uzasadniać wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Jedynie na marginesie należy zauważyć, że wniosek o wyłączenie sędziego referenta, jaki został złożony w niniejszej sprawie, dotyczy w istocie rozpoznania wniesionej kasacji, nie zaś kwestii incydentalnych, do których należy ocena zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia (por. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2022 r., IV KK 460/19, postanowienie SN z dnia 7 maja 2025 r., V KK 84/25; postanowienie SN z dnia 7 maja 2025 r., IV KK 16/25). Zgodnie zaś z art. 42 § 3 zd. 3 k.p.k., w przypadku wyłączenia sędziego od rozpoznania sprawy, czynności procesowe dokonane z jego udziałem po złożeniu wniosku staną się bezskuteczne.

Z tych też względów orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]